

«Stemmelitens stemmer»

1. AKT:

Zing! Went the String of my Heart

Judy Garland

Never, never

Shirley Bassey

Somewhere over the Rainbow

Judy Garland

2. AKT:

Big Spender

Shirley Bassey

Chicago

Judy Garland

Happy Birthday

Marylyn Monroe

Goldfinger

Shirley Bassey

I wanna be loved by you

Marylyn Monroe

Lover Man

Billie Holiday

Je ne regrette rien

Edith Piaf

Wuthering Heights

Kate Bush

Get happy

Judy Garland

This is my Life

Shirley Bassey

Lille Fugl Fønix

Marthe
Werring

rollen som Stemmelingen møter vi en debutant. Marthe Werring er bare 18 år gammel. Å bli tildelt en slik oppgave er en stor utfordring for en så ung pike, og få andre forunt. Ikke bare skal hun levendegjøre en bærende scenskikkelse. Hun skal også synge seg inn i hjertene våre slik at vi ikke tror våre egne øyne, og ører, når det er hun som står frem i rampelyset med en stemmeprakt vi forbinder med noen av de fremste vokalister vårt århundre har hørt.

Marthe ble trønder fire år gammel, da hennes foreldre, Helle Ottesen og Sigurd Werring, kom som skuespillere til Trøndelag Teater. Hun begynte å synge i pikekor allerede på folkeskolen, fortsatte på musikkskolen og valgte musikklinjen ved Heimdal videregående skole da hun kom så langt. I løpet av gymnastiden ble fremtidsplanene klare: Hun bestemte seg for å satse på en klassisk sangutdannelse. Etter opptaksprøve i vår kom hun inn på konservatoriet, og Marthe visste hva de neste årene skulle brukes til.

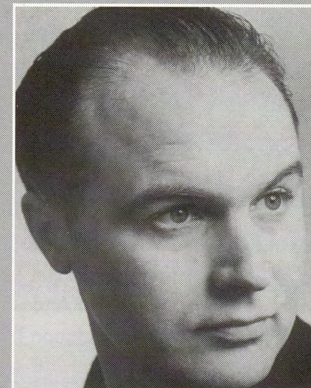
Men teatret skulle komme til å forskyve planene hennes. Manus til *Lille Fugl Fønix* hadde lenge ligget på teatersjefens bord - i aktivt bero - som det heter, mens man lette etter en ung pike som kunne fylle den krevende rollen som Stemmelingen.

I forbindelse med støttearrangementet for innbyggerne i Bjugn i januar, hvor flere av teatrets skuespillere deltok, ble også Marthe spurt om hun kunne bidra med sin sang. Teatersjef Terje Mærli var tilstede, og etter hennes fremførelse av *Solveigs sang* kom Jim Cartwrights skuespill et skritt nærmere en plass på repertoaret. Etter ytterligere testing av Marthes stemmeregister, var saken klar.

Marthe har stått på Trøndelag Teaters scene før, som statist i *Munken* i 1991. I *Lille Fugl Fønix* får hun en anledning til å lære litt mer av faget, prøve ut hva hun vil og hva hun på det nåværende tidspunkt er god for. Til høsten er hun på plass på konservatoriet. Om det blir opera eller en annen utøvende klassisk sangkarriere hun slår inn på, er ennå uvisst. Det vi vet, er at alle teatrets fingre for øyeblikket er krysset for henne.

Vi ønsker den unge Marthe lykke, lykke til på veien mot det målet hun måtte ønske å nå.

M.S.

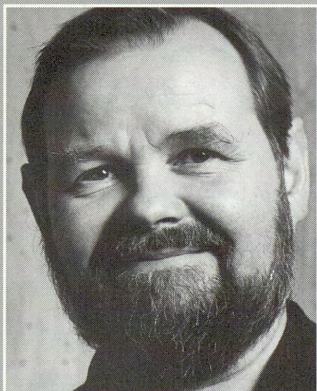
Jim
Cartwright

STEMMELITENS FAR

Han ble født i den lille nordengelske industribyen Farnworth i 1958 - en by preget av arbeidsløshet og sosial elendighet. Han vokste opp i en arbeiderfamilie, og sluttet tidlig på skolen. Han tok seg leilighetsjobber på fabrikker og lagerhus, til han 18 år gammel bestemte seg for å bli skuespiller. Han gikk på teaterskole i London, men dro nordover igjen da han ikke fikk noe å gjøre i hovedstaden. Det gjorde han heller ikke i hjembyen. Det var i denne perioden han satte seg ned for selv å skrive et skuespill. Resultatet ble *Road* fra 1986, som siden har gått sin seiersgang over mesteparten av verden. Trøndelag Teater spilte stykket, hos oss kalt *Gata*, på TMV i 1989.

Siden den gang har han hatt stor suksess med nærmere et titalls skuespill. Det siste, *Lille Fugl Fønix* fra 1992, har vunnet en rekke priser. En filmversjon av det er nå under produksjon i Hollywood.

Han bor for tiden med sin kone og sønn i en naboby til Farnworth, og pendler mellom hjemmet i West Houghton og London i forbindelse med oppsetninger av hans stykker der.

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

Tom
Santtu

FORESTILLINGENS SCENOGRAF

Tom Santtu er født i Helsinki, men flyttet til Norge 14 år gammel. Yrkeskarrieren startet på Den Norske Opera i 1962, hvor han etterhvert avanserte fra scenetekniker til scenemester. I 1970 fant han ut at det var på tide å skifte beite, og flyttet over til Nationaltheatret i samme stilling. "Underbruket" Torshov-teatret er hans hjertebarn, og siden 1978 har han virket som scenemester der. Han har for tiden permisjon for å vie seg til scenografioppgavene.

Han kom inn i dette arbeidsfeltet som assistent for scenografen Pekka Oyamaa. De gjorde fem produksjoner sammen før Tom Santtu fikk sitt første selvstendige oppdrag. Det var på Black Box i 1990 med forestillingen *Margits Drøm*, en ballett av Jane Hveding. Siden har det gått slag i slag med *Road* på Torshov og Aalborg Teater, *Samfunnets støtter* på Nationaltheatret, *Medea* (Torshov) og *Lucifers Child* (i Aalborg). Parallelt med *Lille Fugl Fønix* har han på Trøndelag Teater også ansvaret for scenografien til *Knutsen & Ludvigsen*, som har premiere 4. desember. Når han forlater oss, skal han igang med forberedelsene til *De lengtende* av Torun Lian, som har premiere i Finland i sommer. Stykket er en del av et stort nordisk prosjekt, hvor hvert av deltagerlandene skal presentere sin dramatiserte versjon av bibelens kvinner.

Lille Fugl Fenix

De som er med:

Stemmeliten:

Marthe Werring

Mari Hoff:

Mona Jacobsen

Sadie May:

Gørli Mathisen

Ray Say:

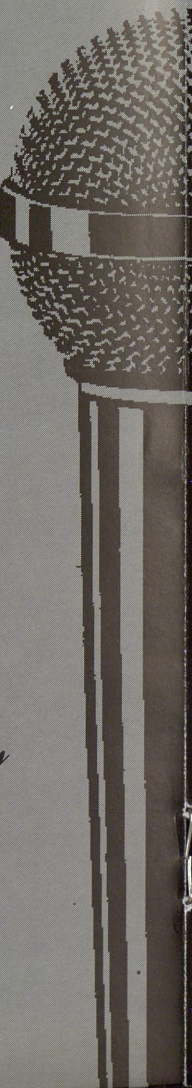
Hallbjørn Rønning

Mr. Boo/telefonmann:

John Ingvar Fearnley

Bill:

Håkon Ramstad

The Rise and Fall of Little Voice

av *Jim Cartwright*

oversatt av Lasse Dehle

Regi: Lasse Dehle

Scenografi og kostymer: Tom Santtu

Lysdesign: Morten Reinan

Kapellmester/musikkarr.: Petter Wiik

Sminke og parykker:

Ingeborg Hopshaug

Lyd: Jan-Emil Indergaard

Musikere: Petter Wiik (keyboard)
Ernst-Wiggo Sandbakk (trommer)

Inspisient: Bjørn Olufsen/
Jan-Emil Indergaard

Sufflør: Gerd Berntsen

Rekvisitør: Elisabet A.K. Østergren

Sangpedagog: Lillian Jensen

Repetitør: Petter Wiik

Koreografisk assistanse: Peter Berg

Plakatdesign: Kai Biermann

Plakatfoto: Erik Johansen

Foto fra prøvene: Jørn Adde

Program: May Selmer

Grafisk design: Kai Biermann

Ansvarlig utgiver: Terje Mærli

Kulisser og kostymer er produsert i
teatrets egne verksteder.

NB! Fotografering og lydopptak
under forestilling er ikke tillatt

This is my Life er innspilt av
Øyvind Egan (cello),
Petter Wiik (keyboard),
Ernst-Wiggo Sandbakk (trommer)

Rettigheter: Arvid England Teaterförslag AB

**Norgespremiere
Hovedscenen**

19. november 1993

Originalene

Shirley Veronica Bassegy ble født i januar 1937 i Tiger Bay i Wales. Hun elsket å synge fra hun var ganske liten, og opptrådte først for skolevenninnene og senere for arbeidskameratene på emaljefabrikken der hun begynte å jobbe som 15-åring.

Seksten år gammel begynte hun å synge i en klubb i Cardiff. En talentspeider hørte henne, og hun ble engasjert til å være med i et show, basert på Al Jolsons musikk. Hun gikk lei av turnélivet etter ni måneder, dro hjem og begynte som serveringsdame. Solokarrieren startet på denne tiden, og det store gjennombruddet kom etter en stor rolle i *Such is Life* på Adelphi.

I 1957 kom hun på listetoppen med *The Banana Boat Song*, og hadde sin TV-debut. To ekteskap har endt i skilsmisse siden den gang. Hun har to barn som begge bor i nærheten av Bristol. Selv har hun delvis trukket seg tilbake til Monaco. Som kvinnelig vokalist ligger Shirley Bassegy på topp i Storbritannia når det gjelder platesalg. Hennes mest berømte sanger er *Big Spender*, *I who have Nothing* og temaene fra de tre James Bondfilmene *Goldfinger*, *Moonraker* og *Diamonds are forever*. Selv har hun sagt at applausen er hennes narkotikum, og at det mest intense kjærlighetsforholdet hennes er til publikum.

Judy Garland ble født i Minnesota i 1922, og døpt Frances Gumm. Hun var datter av to vaudevilleartister, og bare to år gammel sto hun for første gang på en scene i et jule-show. Som fireåring tok moren henne med på en turné, hvor hun opptrådte sammen med søstrene i The Gumm Sisters with Baby Frances. Senere ble de omdøpt til The Garland Sisters, og Frances ble Judy.

Moren var utrolig ambisiøs på vegne av den yngste datteren. De reiste hundrevis av mil rundt på opptredener og prøvesynginger. Tretten år gammel fikk Judy kontrakt med MGM. De var begeistret for stemmen, men ikke for utseende hennes. Hun ble fortalt at hun var stygg og fet, og ble satt på slankepiller, sigaretter og svart kaffe. Som andre barnestjerner dengang ble hun foret med sovetabletter, eller stimulerende midler, alt tilpasset produksjonsplanene. Som ganske ung ble hun avhengig av narkotika.

Judy Garland var gift fire ganger, og to av de tre barna hennes er blitt profesjonelle sangere, Liza Minelli og Lorna Luft. Etter at hun ble sagt opp hos MGM i 1950, tjente hun store summer på solokonsertene som trakk fulle hus. Hun døde i 1968, bare 46 år gammel.

Billie Holiday startet livet som Eleonora Fagan i Baltimore i 1915 - eller 1919. De purunge foreldrene hennes overlot datteren til forskjellige familiemedlemmer de første fem leveårene. Moren kom tilbake til Baltimore for å starte på nytt med en ny ektemann. Men lykken var kortvarig, og Eleonora ble sendt på et katolsk barnehjem 10 år gammel. Der ble hun til hun flyttet til New York og begynte å jobbe i et bordell. Under et sykehusopphold skal hun ha puffet en vakt ned en trapp, og ble satt i fengsel i fire måneder.

Hun startet å synge i jazzklubber i New York, og gjorde seg bemerket for følelseyngden i stemmen, og de talentfulle improvisasjonene. De første plateinnspillingene ble gjort i 1933 under navnet Billie Halliday, som ble forandret til Holiday to år senere. Mange av sangene var skrevet av henne selv.

Mens hun var gift med sin første mann, begynte hun med opium og heroin - i tillegg til de «snillere» stoffene hun hadde gått på siden hun var 15 år. I 1947 fikk hun en narkotikadom som stengte henne ute fra jazzklubbene i New York. Da hun med ødelagt lever ble lagt inn på sykehus i 1959, fant politiet opium i nattbordsskuffen hennes. Hun ble arrestert, de tok fra henne blomster, sjokolade, platespiller, magasiner og holdt henne under politioppsett på sykehuset til hun døde i juli samme år.

Marilyn Monroe ble født i 1926 i Los Angeles. Hennes døpenavn var Norma Jean, og inntil hun var syv år bodde hun hos naboen. Moren besøkte henne regelmessig, og betalte for henne av lønnen hun hadde som filmklipper i Hollywood. Da hun hadde spart opp nok penger, flyttet Norma til moren. Men det skulle gå mindre enn et år før moren ble sendt på sinnssykehus, med diagnosen paranoid schizofreni. Resten av barndommen tilbragte Norma Jean i fosterfamilier og på barnehjem.

Seksten år gammel giftet hun seg, fikk modelloppdrag, og småroller i Hollywood under navnet Marilyn Monroe. Til tross for at hun arbeidet seriøst for å utvikle sitt talent, ble hun først og fremst verdensberømt som sexsymbol, ikke som skuespillerinne. Hun var i ett år gift med baseballspilleren Joe DiMaggio, giftet seg så i 1956 med forfatteren Arthur Miller. Da de ble skilt fem år senere, håpet hun å gifte seg med Joe igjen. Før hun rakk det, ble hun funnet død under mystiske omstendigheter i 1962.

Edith Piaf ble født i Paris i 1915. Moren var stoffmisbruker og faren en omreisende akrobat. Edith vokste opp hos bestemoren, som arbeidet som kokk i et bordell i Normandi. Faren tok henne med på turné i Frankrike og Belgia, og lærte henne å tjene til livets opphold ved å opptre på gaten. Da hun var seksten år, giftet han seg på nytt, og Edith dro da til Paris for å prøve lykken som gatesanger. Atten år gammel fikk hun selv et barn, som døde to år senere. Da hadde nattklubbeieren Louis Leplée oppdaget henne. Han skiftet navnet hennes til Piaf - «spurve» - og hjalp henne frem til å bli klubbens yndling blant det intellektuelle klientellet.

Leplée ble myrdet i 1936, og skandalen som fulgte gjorde at hun holdt seg midlertidig til mindre etablissementer i provinsen. Fra slutten av 30-tallet var hun igjen å se på scenen, og i filmer igjen. Hun spilte inn sin første hit, *Mon Legionnaire*, og fikk etterhvert internasjonal anerkjennelse med suksesser som *Milord*, *La Vie en Rose*, *Les Trois Cloches* og *Je Ne Regrette Rien*. Hun hadde imidlertid i mange år misbrukt alkohol og piller, som hun tok for å stille giktmergene. Etter flere bilkollisjoner på 50-tallet, ble hun også avhengig av morfin. Hun hadde hatt mange forhold med menn, som alle endte tragisk. I 1962, 47 år gammel, skulle hun finne lykken i ekteskapet med den tyve år yngre Theo Sarapo. Han tok seg av henne til hun døde i oktober i 1963.

Kate Bush ble født den 30. juli 1958 i grevskapet Kent i England. Ni år gammel begynte hun å spille fiolin, men la den bort til fordel for klaveret. Hun studerte mime og dans, og mens hun ennå gikk på skolen, fikk hun platekontrakt med EMI. De bestemte seg for å gi henne tid til å utvikle stemmen og konsentrere seg om skrivingen. Praktisk erfaring fikk hun også ved å opptre i bandet til broren, og med vennen Del Palmer i K. T. Bush Band på puber i London.

I 1978 debuterte hun med en single på EMI, *Wuthering Heights*, som toppet poplistene i en hel måned. I april samme år kom det første albumet, *The Kick Inside*, som ble solgt i over 1 million kopier bare i Storbritannia. Siden har hun gitt ut et tyvetalls EP-plater og åtte album, hun har turnert i hele Europa og medvirket i adskillige musikkvideoer og TV-show. I forbindelse med den siste LP-platen som ble sluppet i november i år, *The Red Shoes*, er det laget en femti minutter lang film basert på albumet. Her både spiller, danser og synger Kate Bush, og hun er selv ansvarlig for regien.

Trøndelag Teater 93/94

TEATRET

Neste på Hovedscenen
ROSMERSHOLM
av **Henrik Ibsen**
- fra 15. februar 1994